

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ

ΤΟΠΙΚΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΜΗΝΑΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1996 ΕΤΟΣ 6 ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 87 - ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΗΡΟΥ 3Α 43332 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

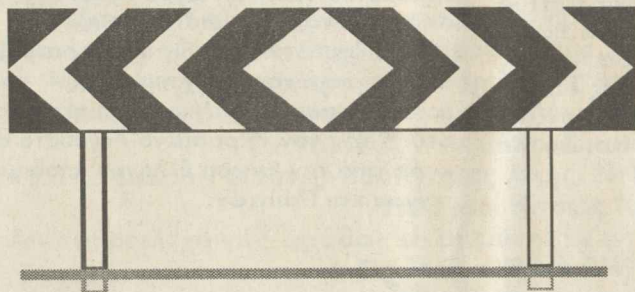
ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΑ ΚΙΤΚΙΔΟΜΑΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΚΚΑ

Είχαμε γράψει πολλές φορές για την ανάγκη τοποθέτησης προστατευτικών κιγκλιδωμάτων σε επικαίρα σημεία του δρόμου από ΦΤΕΛΙΑ μέχρι τέρμα της ΛΑΚΚΑΣ.

Ιδιαίτερος είχαμε επισημάνει τη θέση της Γριμίνας. Με χαρά διαπιστώσαμε πως τοποθετήθηκαν σε μερικά σημεία στην παραπάνω περιοχή καθώς επίσης και σε τρία τέσσερα άλλα σημεία μέχρι τα Δερβίζιανα.

Δεν έχουμε παρά να ευχαριστήσουμε τη Δ/ση Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχίας Ιωαννίνων για την πράξη της αυτή.

Θεωρούμε όμως πως το έργο αυτό έχει πολλές ελλείψεις. Πρώτον θα έπρεπε να τοποθετηθούν σε όλο το μήκος του δρόμου της Γριμίνας και όχι μόνο σε δύο σημεία. Το έρεβος που φθάνει πολλά μέτρα κάτω εφάπτεται της ασφάλτου. Δεύτερο τα λίγα μέτρα μήκους δεν προσφέρουν ικανή προστασία σε αυτοκίνητα που πιθανόν θα προσκρούσουν σε αυτό. Εμείς ειδικοί σε αυτά δεν είμαστε αλλά κρατήσαμε την παρατήρηση αυτή από τον επικεφαλλή του συνεργείου που έκανε την τοποθέτηση κ. Γιώτη.

Όπως όμως και να έχει το πράγμα η ενέργεια αυτή της Δ/σης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχίας μας είναι επαινετή.

Από τη στήλη μας αυτή

επιθυμούμε να κάνουμε για μια ακόμη φορά γνωστή την παράκλησή μας να τοποθετηθούν κάτοπτρα σε δυό επικίνδυνες στροφές μέσα στο χωριό Κοπάνη. Το μήνυμα

τούτο απευθύνεται και προς τον πρόεδρο κ. Χρ. Δάλλα. Στις στροφές αυτές είχαμε πολλά τρακαρίσματα αυτοκινήτων γι' αυτό και επισημαίνουμε την επικινδυνότητα και ως εκ τούτου την αναγκαιότητα της τοποθέτησης κατόπτρων.

Τέλος θεωρούμε πως το μέτρο αυτό προστασίας των εποχούμενων θα πρέπει να συνεχιστεί σε όλο το οδικό δίκτυο της Λάκκας.

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΣΙΠΟΥΡΟΥ ΣΤΗΝ ΑΧΛΑΔΕΑ

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε η γιορτή τσίπουρου στην Αχλαδέα. Ήταν κάτι πρωτότυπο για τα χωριά μας. Ο Σύλλογος από το πρωί είχε πλήρη ετοιμασία. Τα καζάνια έτοιμα ο μπουφές πλούσιος. Περί την εντεκάτη έγινε και αρτοκλασία στον Άγιο Κοσμά. Όλοι γεύτηκαν ανόθευτη φρέσκια ρακή. Φίλοι από όλα τα χωριά της Λάκκας καθώς και από Ωρωπό και Λούρο γλέντησαν μαζί μας.

Το γλέντι άναψε για τα καλά από το μεσημέρι και μετά. Κάθε διερχόμενος σταματούσε "υποχρεωτικά" και του προσφερόταν τσίπουρο και μεζές όλα δωρεάν από το Σύλλογο.

Φίλοι από τα Μελιανά οι αδελφοί Αγγέλη που μένουν στην Αθήνα μας συνεχάρησαν από καρδιάς για την πρωτοβουλία μας αυτή.

Τα νέα παιδιά είδαν από κοντά πως παράγεται το τσίπουρο κι εθαύμασαν την απλή και επί πολλά χρόνια λειτουργούσα συσκευή.

Η γιορτή τσίπουρου στην Αχλαδέα καθιερώθηκε να γίνεται κάθε χρόνο. Οι υπεύθυνοι υπόσχονται του χρόνου καλύτερα.

Η εφετεινή πάντως πρώτη προσπάθεια στέφθηκε από απόλυτη επιτυχία.

Απαραίτητη οδική σύνδεση Εμίν Αγά - Δωδώνη

Επιβεβλημένη θεωρείται τόσο από τις όμορες κοινότητες όσο και απ' όλους μας, η οδική σύνδεση της εθνικής οδού Ιωαννίνων - Αθηνών στον κόμβο Μελιάς Εμίν Αγά με την Αρχαία Δωδώνη.

Ο δρόμος αυτός που στο μεγαλύτερο μέρος του είναι διανοιγμένος (Δωδώνη - Κάμπος Κοπάνης) και Εμίν Αγά - Λαγκιώτισσα) θα εξυπηρετούσε τα μέγιστα τους κατοίκους των Δωδωνοχωρίων καθώς και Μανωλιάσα, Θεριακήσι, Κοπάνη, Μελιά στη μεταξύ τους επικοινωνία. Ακόμη κάθε έναν Λαγκιώτη που θα ήθελε να επισκεφτεί τα χωριά της

Δωδώνης ή τον αρχαιολογικό χώρο. Από την άλλη μεριά εξυπηρετούνται όλοι οι κάτοικοι των χωριών πέρα της Δωδώνης που ταξιδεύουν με τα αυτοκίνητά τους ανατολικά των Ιωαννίνων.

Το κόστος κατασκευής του δρόμου αυτού ανάλογα με την εξυπηρέτηση είναι μικρό.

Τα δύο συμβούλια περιοχής που έχουν αρμοδιότητα για την προώθηση του ζωτικού αυτού έργου θα πρέπει να παραβλέψουν κάθε πιθανό εμπόδιο στην υλοποίησή του.

Είναι γνωστό ότι θα υπάρξει αντίδραση από τον κρατικό μηχανισμό. Θα υποστηριχθεί ότι η

δαπάνη είναι μεγάλη και τα γνωστά. Εδώ χρειάζεται η δυναμική παρέμβαση των κοινοταρχών, που θα πρέπει να επιβοηθηθούν και από τους Νομαρχιακούς Συμβούλους. Όσοι αντιταχθούν στο αναπτυξιακό όντως αυτό έργο να είστε σίγουροι πως δε γνωρίζουν τίποτε από τον τόπο μας και από τις πραγματικές ανάγκες των πατριωτών μας.

"Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ" θα συνενώσει τις δυνάμεις της με τις δικές σας και να είστε σίγουροι πως θα επιτύχουμε.

Μου τα λένε και τα γράφω

✓ Πολλά παράπονα σε ιδιαίτερα έντονο ύφος μου έκαναν συγχωριανοί μου Τσικεσίτες. Αιτία το άρθρο του επίσης συγχωριανού μας Δημητρίου Τράση στη "ΦΩΝΗ" με τίτλο "Οι αείμνηστοι χωριανοί μας". Καλά γραμμένο το αφιέρωμα στους αείμνηστους συγχωριανούς μας, μου είπαν, αλλά μόνο αυτοί ήταν από το χωριό μας, μόνο οι οικούντες περίξ της γειτονιάς του γράφοντος; Ακόμη και από αυτούς μόνο το συγγενολό και οι φίλοι του κ. Τράση μνημονεύονται. Ξαν παράδειγμα παράληψης μου αναφέρθηκε το όνομα του οπλαρχηγού της απελευθέρωσης Στέφου Ράδη. Κατά τον κ. Τράση ούτε οι Λεπαδιώτες ούτε οι Βαδιστρινοί Σκουλακαίοι και Κολαίοι ανήκουν στους Τσικεσίτες. Το κείμενο χαρακτηρίστηκε επεικώς ατυχέστατο και απαράδεκτο.

Αγαπητοί Τσικεσίτες παίρνω πρώτος το μερίδιον της ευθύνης μου και σας λέγω τούτα: Προσωπικά δεν είχα υπόψιν μου το άρθρο του κ. Τράση. Με αυτό βέβαια δεν υπολοίποιμαι της ευθύνης. Ως προς τη διαμαρτυρία σας πιστεύω πως έχετε δίκαιο όπως επίσης πιστεύω πως ο συμπαθής μας Μήτσος - Τράσης έγραψε χωρίς δόλον το μικρό αυτό αφιέρωμα στους εκλιπόντες συγχωριανούς μας. Διαβάζοντας αυτές τις παρατηρήσεις, διαμαρτυρίες σας πιστεύω θα επανορθώσω γρηπτός.

✓ "Λύκος στα πρόβατα χουγιάζε. Α που να σε φάει κακός λύκος". Αυτές είναι φράσεις που αναφέρονται στο ζουλάπι του λόγκου το λύκο με το μεγάλο στόμα και τη γερή τραχηλιά. Τον κυνηγούν με μαντρόσκυλα και οι τζομπαναράιοι τον κυνηγεί και η παγάννα να τον δώσει μακριά από την περιοχή της. Τα τελευταία χρόνια κάπως είχαμε ησυχάσει από το πονηρό τούτο ζώδιο. Τελευταία κάτι πονόψυχοι οικολόγοι μας απόλκαν κάμποσα ζευγάρια στα λόγκα μας. Να μη χαθεί το είδος είναι και μας τιμνίχισαν μη πειράζουμε κανένα από τα προστατευόμενα αυτά ζώα.

Δε ρώτησαν κανένα από μας που φυλάμε πρόβατα και γίδια, μου είπαν, λιπιώτες και Τσερισιανιώτες πόσα από τα κοπάδια μας έπαθαν

ζημιές από τους λύκους. Από τρία τέσσερα κεφάλια τη βραδιά κόβουν.

Αλήθεια τα κακόμοιρα τα αρνοκάτσικα που άγρια κατασπαράζει ο λύκος, τα λυπούνται οι οικολόγοι; Γνωρίζουν πως τρώει ο λύκος τα πρόβατα; Τα αρπάζει από τα ρουθούνια και σαν τα αλλαποτινάξει δυο τρεις φορές τους ανοίγει πλεύρικά στο λαιμό τη φλέβα και τους πίνει το αίμα.

Οικολόγοι μη ταραζέστε. Ετσι μας περιέγραψαν αυτοί που φυλάνε πρόβατα το μαρτύριο των "ζωντανών" τους από τους λύκους. Ο λύκος πίνει το αίμα δυο φορές μια από τα "σφαχτά" και μια απ' τους ανδρώπους.

✓ Τηλεφωνικά μου έδωσε τις ευχές του για όλους τους Δημήτρηδες που γιορτάζουν ο καλός μας πατριώτης Θωμάς Τόκας από την Ελβετία. Ο κ. Τόκας, συνεργάτης της εφημερίδας μας συγγαίρει τηλεφωνικά και το νέο Δ/κό Συμβούλιο του συλλόγου Αχλαδέας, που με τη σειρά του τον ευχαριστεί θερμά.

Σημειώνω ότι ο αγαπητός μας πατριώτης είναι αναγνωρισμένος σπιχουργός και ποιητής με πολλές διακρίσεις. Μια απ' αυτές είναι η βράβευση του τον περασμένο Αύγουστο στην Κέρκυρα από την Ένωση Ελλήνων Αποδήμων Λογοτεχνών και Ποιητών.

✓ Πολλά τηλεφωνήματα είχα αυτό το μήνα από φίλους πατριώτες. Όλοι συγγαίρουν το νέο Δ/κό Συμβούλιο του Συλλόγου Αχλαδέας. Πολλοί ζητούσαν διευκρινήσεις για τη γιορτή Τσίπουρου. Είχαν απόλυτο δίκιο γιατί στο προηγούμενο φύλλο της "ΦΩΝΗΣ" είχα κάνει το λάθος να μη γράψω την ημερομηνία της εκδήλωσης. Το λάθος ήταν βέβαια του τυπογραφείου, αλλά και δικό μου μιας κι έχω την ευθύνη του διορθωτικού. Ζητώ συγνώμη για την αβλεψία αυτή. Τον φίλο αναγνώστη Αριστοτέλη Δερδεμέζη ευχαριστώ για το ενδιαφέρον του και τα καλά του λόγια.

✓ Τώρα που η "ΦΩΝΗ" δεν γράφει στην πρώτη σελίδα ότι είναι "δημοσιογραφικό όργανο του Λαογραφικού Συλλόγου Αχλαδέας" αγαπητέ πατριώτη από την Κάτω Λίππα πιστεύω να γίνεις ξανά συνδρομητής και όχι λαθραναγνώστης. Την παρατήρησή σου αυτή την έλαβε υπόψη του ο Σύλλογος Αχλαδέας που εκδίδει τη "ΦΩΝΗ" και έπραξε όπως του υποδείξατε. Για να είναι όμως τούτη η εφημερίδα και δικιά σου όπως και όλων μας θα πρέπει να την υποστηρίξεις κι εσύ.

Η υποστήριξη που ζητάει η εφημερίδα τόσο από σένα όσο και από τον κάθε αναγνώστη της είναι πνευματική και όχι υλική. Για να συμπληρωθούν κάθε μήνα οι σελίδες της χρειάζεται ύλη. Θέματα κοινοτικά, πολιτιστικά, κοινωνικά και ακόμα καλοπροαίρετη κριτική για να γίνεται κάθε φορά και καλύτερη.

✓ Από τα Δερβιζιάνα μου είπαν πολλοί να γράψω για την περίφημη βρύση, που τώρα τελειοποιείται. Η βρύση του γεροπλάτανου είναι αυτή που την έκανε τραγουδι ο γνωστός Βάρδος της Δημοτικής μας μουσικής παράδοσης Στέλιος Μπέλος. Παλιά είχε πέτρινες κάνουλες και πεζούλια. Με την διαμόρφωση του δρόμου η βρύση έμεινε πολύ χαμηλότερα. Ετσι ο πρῶν πρόεδρος κ. Βάββας έκανε μια επέμβαση αναπαλαίωσης χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Ο σημερινός πρόεδρος καθηγητής κ. Οδυσσεάς Δήμας, επένδυσε με σκαλιστή πέτρα τα τοιχεία αντιστηρίξης έκανε νέα πεζούλια και ωραιότερες κολώνες. Τα νερά της βρύσης έχουν υπόγεια διέξοδο προς τη μεριά του λάκκου. Έργα σαν κι αυτό της βρύσης των Δερβιζιάνων κοσμούν τα χωριά μας και αποτελούν παραδείγματα προς μίμηση.

Με την ευκαιρία λέγω κι εγώ στον πρόεδρο των Δερβιζιάνων να κάνει κάτι και για την ωραία πλατεία που είναι ο εξώστης του χωριού. Ταυτόχρονα τον συγγαίρω θερμά.

E.K.

"Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ"

ΤΟΠΙΚΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΥ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΥ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΧΛΑΔΕΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΗΡΟΥ 3α 45332 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Υπεύθυνος έκδοσης κατά τον Νόμο:

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡ. ΚΟΛΛΙΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Π. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΡΑΔΗΣ

ΤΑΜΙΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Η. ΜΑΡΚΟΥ

ΕΦΟΡΟΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Μ. ΚΟΛΙΑΚΗΣ

ΜΕΛΗ: ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΤΣΑΡΠΕΛΑΣ, ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΜΑΡΚΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΝ. ΜΑΡΚΟΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΕΥΑΓ. ΚΟΛΙΑΚΗΣ ΤΗΛ. 49580
ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ: ΣΤΕΦ. ΡΑΔΗΣ, ΕΛΕΥΘ. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΑΡΙΑ 20 - ΜΑΡΚΑ 30

Τα ενυπόγραφα κείμενα δεν εκφράζουν και τις απόψεις της εφημερίδας
* Η εφημερίδα εκτυπώνεται στις εγκαταστάσεις της
εφημερίδας "ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ" τηλ. 73988

Νέοι καταστηματοάρχες

Τα Γιάννινα καθώς και το χωριό του Αχλαδέα επισκέφτηκε για δουλειές του ο συμπατριώτης μας Δημήτρης Ε. Σκουλάκας από τη Γερμανία όπου εργάζεται οικογενειακάς.

Με την εδώ παραμονή του ενοίκιασε το κατάστημά του τον παλαιό "ΔΙΟΝΥΣΟ" ψηταριά στο χωριανό και συγγενή του Παναγιώτη Μάρκο. Βρεθήκαμε στα εγκαίνια του όμορφου και γνωστού μας καταστήματος και χαρήκαμε το γνήσιο κρασί και τους θαυματούς μεζέδες του φίλου μας Παναγιώτη.

Κατά την παραμονή μας εκεί μας τηλεφώνησε και ο Μήτσος από τη Γερμανία που είχε επιστρέψει και γεμάτος συγκίνηση μας παρακάλεσε να διαβιβάσουμε τα χαιρετίσματά του σ' όλους τους φίλους και πατριώτες.

Η "ΦΩΝΗ" εύχεται στον Παναγιώτη Μάρκο "Καλές Δουλειές".

**ΑΦΟΙ ΑΡΚΑΔΟΠΟΥΛΟΙ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΒΕΡΩΦ 19 - ΙΩΑΝΝΙΝΑ**

ΔΩΡΕΑ

Οι νέοι μας εξακολουθούν και σήμερα να έχουν ιδανικά και κυρίως να έχουν μέσα τους χριστιανικά ιδεώδη. Έχουν επίσης μόρφωση και ακόμη γνωρίζουν καλά την Ελληνική Ιστορία.

Ενας τέτοιος φέρελπις νέος είναι και ο Κώστας Αριστ. Δερδεμέζης που κατάγεται από τα Δερβιζιάνα και ζει στην Αθήνα.

Το καλό μας πατριωτικό γνωρίζοντας το ιεραποστολικό έργο του Αγίου Κοσμά και την προσφορά του με το πέρασμά του από τον τόπο μας και θέλοντας να βοηθήσει με τις μικρές του δυνάμεις την προσπάθεια ευπρεπισμού του Ι. Ναού του Αγίου στο Λεπάδι μας απέστειλε 5.000 δραχμές. Η πράξη του αυτή τον τιμά ιδιαίτερα. Εμείς δε τιμούμε στο πρόσωπό του τον κάθε νέο Λακκιώτη.

Αθλητική Ένωση Λάκκας Σουλίου

Η ΑΕΛ ΣΟΥΛΙΟΥ όπως πολλές φορές γράψαμε στη "ΦΩΝΗ" είναι ένα αθλητικό σωματείο που αφορά ολόκληρη την περιοχή μας, άσχετα με το που έχει έδρα και από ποιους διοικείται.

Τον τελευταίο χρόνο η ποδοσφαιρική ομάδα έχει επιφέρει αξιοθαύμαστα αποτελέσματα στους αγώνες του σπιλιού της. Τα 6-1, 4-0, 5-1 είναι μόνο ενδεικτικοί αριθμοί. Δίκαια αυτή την ώρα κατέχει την πρώτη θέση στη Β' ερασιτεχνική του νομού μας.

Πως έγινε και έχουμε αυτά τα αποτελέσματα; Η απάντηση είναι μία: Μόνο με την αγωνιστικότητα των παικτών. Βέβαια συντελεί και η συμπαράσταση των παραγόντων. Ποιοί είναι αυτοί οι παράγοντες της ΑΕΛ; Απ' ότι

μπορέσα να μάθω μόνο δυο ενεργοποιούνται από το Δ/τικό Συμβούλιο ο κ. Κώστας

Στη φωτογραφία εικονίζονται οι παίκτες και δυο από το Δ.Σ. Δεξιά ο Λάμπρος Κολιάκης και αριστερά ο πρόεδρος Κώστας Κιτσόπουλος. Ανω όρδοι: Μπαρμπούτης Χρ. προπονητής, Πάκος Στέλιος, Κολιάκης Βασ., Πάκος Γιώργος, Κοσμάς Νεκτάριος, Ντακαλέτης Βασ., Λάλης Αθαν.

Μεσαία σειρά: Καμαρέτσος Βασ., Μάντζιος Κων., Τσαμάτος Στέλιος, Τσιγαρίδας Μανώλης, Ζούμπος Θωμάς.

Κάτω: Σπύρου Φώτης, Βούλγαρης Ακης, Ντόκος Γιώργος, Κουτσομήτης Γιώργος, Κίτσιος Χρ.

Από τα στελέχη της ομάδας είναι επίσης οι μη εικονιζόμενοι, Ντακαλέτης Παύλος και Λάμπας Χρ.

Κιτσόπουλος και ο κ. Λάμπρος Κολιάκης.

Αγαπητοί συμπατριώτες η εφημερίδα σας η "ΦΩΝΗ" σας κάνει μια παράκληση σε κάθε ένα μας αλλά και σε κοινωνικά σύνολα να σπεύσουν να βοηθήσουν αυτό το σωματείο να ανεβεί ακόμη πιο ψηλά.

Έχουμε υποχρέωση να το κάνουμε για τους παρακάτω λόγους:

Πρώτον: Η ομάδα αυτή διέφυγε τους ορίζοντες της αγαπημένης μας Λάκκας Σουλίου.

Δεύτερον: Τα παιδιά μας έχουν βρει μέσο στην ομάδα ένα στόχο. Έχουν ένα σκοπό, το άθλημα του ποδοσφαίρου.

Τρίτον: Έχει μαζέψει τη νεολαία μας αυτή η ομάδα κοντά της αποτρέποντας την από χίλιους κινδύνους που η σημερινή κοινωνία μας την απειλεί ήτοι ποτά, ναρκωτικά κ.λπ.

Τέταρτον: Κάθε τόπος διαγράφει και την ιστορία του με το πέρασμά του χρόνου. Ενα κομμάτι της δικής μας ιστορίας είναι και η ευγενής αθλητική άμιλα των ΝΕΩΝ μας.

Πιστεύουμε πως καμιά

κοινότητα δεν θα γινόταν φτωχότερη αν διέθετε κάθε χρόνο ένα μικρό ποσό των πενήντα και εκατό χιλιάδων δραχμών ανάλογα με τη δύναμή της. Βέβαια θεωρούμε ότι είναι απαράδεκτο μια ολόκληρη περιοχή όπως είναι η Λάκκα να μη μπορεί να συντηρήσει ένα ενιαίο Αθλητικό Σωματείο. Η "ΦΩΝΗ" της Λάκκας νίκες.

δηλώνει άμεση συμπαράσταση στην "ΑΕΛ ΣΟΥΛΙΟΥ" και θα το αποδείξει έμπρακτα και με κάθε τρόπο.

Συγχαρητήρια για μια ακόμη φορά απευθύνουμε στους ποδοσφαιριστές της "Ένωσης" και τους ευχόμαστε πάντα πρώτοι, πάντα νίκες.

ΜΕΖΕΔΟΠΩΛΕΙΟ - ΟΥΖΕΡΙ "ΤΟ ΣΕΡΓΙΑΝΙ"

Η Τζωρτζία η Άννα και η Ράνια ήταν και είναι τρεις καλές φίλες. Η κάθε μια τους έκανε διαφορετική δουλειά. Δουλειά ξένη. Μια μέρα σκέφτηκαν να γίνουν οι ίδιες αφεντικά κάνοντας μια δική τους δουλειά. Έτσι έφτιαξαν το "Σεργιάνι" ένα ωραιότατο μαγαζί λίγο ψηλότερα από τον Κουραμπά επί της Δωδώνης.

Το μαγαζί αυτό το διακρίνουν τρία πράγματα: πρώτον η καθαριότητα, δεύτερον τα εδέσματα και τα ποτά και τρίτον η ευχάριστη παρουσία των τριών αυτών κοριτσιών. Συστήνουμε στους αναγνώστες μας να επισκεφθούν το "ΣΕΡΓΙΑΝΙ" προς διαπίστωση των όσων γράψαμε.

ΚΑΡΑΒΙΔΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ & ΥΙΟΣ ΓΕΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΠΟΛΥΣΤΑΦΥΛΛΟ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ "ΡΕΤΙΤ"
ΓΚΟΥΒΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 12 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Το Έπος του '40 και η Βασίλισσα των ουρανών

Από το βιβλίο "ΠΙΝΔΟΣ" του Χρ. Ζαλοκώστα

Η ομάδα του Σπύρου βαδίζει πρώτη. Ο Βανάς, ο δεκανέας με το στριμμένο σαν αγκίστρι μουστάκι και τα μικρά αστραποκίνητα μάτια, ξεκόβει κατά τη συνήθειά του από τους άλλους και τραβάει μπροστά σα λαγωνικό. Ήταν πολύτιμος ανιχνευτής αυτός ο τοσπάνος. Η ακοή του μόνο με του λαγού μπορούσε να συγκριθεί. Εβζε τ' αυτί του καταγής κι άκουε πατήματα ανθρώπων μιλία μακριά. Ποτέ του δεν έχανε το βοριά, ακόμη κι όταν βρισκόταν νύχτα μέσα σε δάσος. Με την αφή, ψαύοντας τα δέντρα, έβρισκε και το βοριά και το δρόμο του. Ήξερε με ακρίβεια τι καιρό θα κάνει αύριο από τις φάσεις της σελήνης, τα χρώματα του δειλινού, το πέταμα των πουλιών. Προφήτευε το μέλλον οδηγημένος από το αίμα των σφαχτών. Επαίρει την καρδιά του αρνιού στα χέρια του κι αναλόγως, αν ήταν το αίμα κόκκινο ή μαύρο, μάντευε.

Εκεί που προπορεύεται ο Βανάς βλέπει κάτι κοράκια καθώς πλησίασαν την κορυφή του απέναντι υψώματος να ξαφνιάζονται, να σηκώνονται ψηλότερα και αλλάζοντας απότομα πορεία να φεύγουν δεξιά.

- "Σταματήστε! Εκεί πάνω κρύβεται εχθρός" φωνάζει ο Βανάς.

- "Που τον είδες;"
- "Τα κοράκια μου τόπανε".
Ο Αντώνης γελάει:
- "Θα μας πης τώρα, ρε μυστήριε, ότι συνεννοείσαι και με τα όρνια;"

Δεν τον πιστεύουν, προχωρούν και, καθώς το ύψωμα μένει βουβό, κοροϊδεύουν τον τοσπάνο:

- "Για ξαναρώτα τα κοράκια, Βανά, που είν' οι Ιταλοί;"
Μα ο Βανάς έχει ένστικτα πανάρχαια, δε λαθεύεται. Οι Ιταλοί είν' εκεί κι αρχίζουν να τους χτυπάν από πολλές μεριές συγχρόνως. Οι άντρες πέφτουν ξαφνιασμένοι με τα τέσσερα καταγής και μόνο ο λοχαγός τους δεν τα χάνει. Με μια ματιά εξετάζει το έδαφος γύρω του, διαλέγει θέση ασφαλέστερη και δοκιμάζει να τους μετατοπίσει. Τα δραστηκά πυρά όμως που δέχονται κάνουν τις διμοιρίες να υπερδοχώνται. Το αίμα γίνεται άσχημα, όλοι ζητούν να προφυλαχτούν στο ίδιο χαντάκι.

- "Κάντε τόπο, κάντε τόπο!" φωνάζουν όσοι έμειναν τελευταίοι. Αλλά κάποιες κανείς δε σαλεύει, αναγκάζονται να πάνε τρέχοντας πιο πέρα. Τόσες πολλές οβίδες πέφτουν γύρω τους, που ο κρότος τους φαίνεται αδιάκοπος.

Αντί ν' ακούν τις εκρήξεις χωριστά, γρικούν μια μόνη βοή που τους ξεκουφαίνει.

Μέσα σ' αυτή την ταραχή ο Σπύρος δεν έχει παρά κομματιαστές εντυπώσεις. Τώρα προσέχει μια οβίδα να ξεριζώνη ένα βραχάκι και να το ξαπλώνη χάμω. Υστερα άλλη οβίδα σκάζει πίσω του, νιώθει σαν κάποιος να τον κλώτσησε στις γάμπες και σαλεύει τα δάχτυλα του ποδιού του για να βεβαιωθεί πως δε χτυπήθηκε.

Ο τόπος όλος βρωμάει μαρούτι. Παρέκει κάποιος θα πληγώθηκε, γιατί φαντάροι φωνάζουν:

- "Τραυματιοφορείς! Που είν' οι τραυματιοφορείς; Κρύφτηκαν".

Ο Σπύρος ανασηκώνεται να δη, αλλά δυνατή έκρηξη κοντά του τον κάνει μηχανικά να ξασοσκύπη. Μόλις πρόφτασε να διακρίνη ένα στρατιώτη που βαστούσε το κεφάλι του με χέρια γεμάτα αίματα.

Ποτέ δεν είχαν χτυπηθεί με τόση λύσσα και από τόσες μεριές. Εχουν πέσει πάνω σε μεγάλες εχθρικές δυνάμεις. Οσο περνά η ώρα τόσο το πυρ γίνεται φονικότερο, γιατί το ρυθμίζουν οι Ιταλοί ανενόχλητοι αφού το Ελληνικό πυροβολικό μ' μην μπορώντας να παρακολουθήσει τους πεζούς στις κακοτοπιές, έμεινε πίσω. Με σκυμμένο το κεφάλι ο λόχος περιμένει το θάνατο. Μόνο ο λοχαγός προσέχει τι γίνεται, η ευθύνη τον κάνει να μην προφυλάγεται. Στην κρισιμότερη στιγμή βγαίνει πάλι στη μέση και φωνάζει: "Λόχος τρία άλματα εμπρός!" Μερικοί τον ακολουθούν, άλλοι δεν ακούν τη διαταγή του. Ο λοχαγός κυρίζει πίσω και τους μαυρίζει, εκτός από τέσσερις που τους σκουντάνει και δεν σηκώνονται. Σκοτωμένοι.

Ακόμα ένα άλμα, άλλο ένα και τους βγάζει από τα νύχια του χάρου. Αλλά για πόσην ώρα; Το πυροβολικό θα τους επιστημάνη πάλι σε λίγο.

Ο λοχαγός δεν ξέρει τι να κάνει. Ν' αρχίσει έφοδο με τόσες απώλειες ή να υποχωρήσει; Οι άλλοι λόχοι δε φαίνονται να σαλεύουν, δεν αλληλοϋποστηρίζονται. Μοιάζει σα να έχη διαλυθεί το τάγμα, ιδίως όταν οι Ιταλοί ρυθμίζουν τη νέα βολή, και τα βλήματα αρχίζουν ν' ανακαθίζουν τη γη κοντά τους. Στο διπλανό πολυβόλο ένας στρατιώτης πεσμένος πρηγνιδόν, σκοτώνεται και η οβίδα τον αναποδογυρίζει σα να θέλη να κρύψη τη μεγάλη πληγή που του άνοιξε στην πλάτη. Και μένει έτσι νεκρός με τα μάτια ορθά νοιχτα προς τον ουρανό.

Η διμοιρία περιβάλλεται από τα βλήματα, ούτε μπρος μπορεί να πάη, ούτε πίσω.

Ο προμηθευτής του οπλοπολυβόλου, ο καλόγερος Γαβριήλ, συλλογιέται: "Τέλεσταται". Το μέτωπό του καίει, τα χείλια του είναι στεγνά. Γράφει στο χρώμα με το δάχτυλο το σημείο του σταυρού και ξαπλώνεται απάνω. "Σώσε με, Βαγγελάτρε!" λέει κι αφιρώνεται σ' Αυτή μ' όλη τη δύναμη της θρησκόληπτης ψυχής του. Από την απελπισία που τον κυριεύει μόνο Εκείνη μπορεί να τον γλιτώσει. "Βαγγελάτρε μου, σώσε με" ψιθυρίζει πάλι. Και τότε βλέπει μπροστά του, μαυροφορεμένη και πανέμορφη, την ίδια την Παναγιά της Τήνου, εκείνη που προσκάλυνε. Τόσο παράχτηκε από την εμφάνισή της, ώστε ξεχασε ολότελα τον κίνδυνο, αναστηκόδησε στα γόνατα και της σιγομίλησε: "Σ' ορκίζομαι, Παναγιά μου, σ' όλη μου την ζωή να μην αμαρτήσω, να μη σε πικράνω, αν με σώσεις".

Η Βασίλισσα των Ουρανών καταδέχεται τον αφοσιωμένο δούλο της, σκύβει κοντά του και του σκουπίζει το μέτωπο που στάζει ιδρώτα. Ο Γαβριήλ νιώθει το άγγιγμα του ανάλαφρου χεριού Της κι αναθαρραίνει. Τώρα ξέρει πως δεν τον αφήνει Εκείνη απροστάτευτο. Μια οβίδα πέφτει πολύ σιμά του, αλλά βροντάει με ορμή καταγής χωρίς να εκραγεί. Οσοι έρχονται κατόπι σκάνε μακρύτερα, δεν τον βλέφτουν. Ο Γαβριήλ σηκώνεται μεταμορφωμένος. Αφοβα στέκει τώρα ολόρθος. Το αίσθημα της ατομικής του στενότητας έχει πλατύνει ως τον ουρανό. Δείχνει στους συντρόφους του την Παναγιά. Οι Ιταλοί και τους αναποδογυρίζουν. Επρεπε ο εχθρός όχι μόνο να μη χάζε τη τέτοιου τάγμα του Πήλικα αιχμάλωτο. Οι φαντάροι που πιστεύουν πως η Μεγαλόχαρη τους προφύλαξε, ξεσπών σε πλατιά σταυροκοπήματα άμα βρέθηκαν στην κορυφή. Ο Σπύρος, ο άπιστος, κάνει κι αυτός το σταυρό του. Οι τραγικές στιγμές του κινδύνου που πέρασε, του ζωντάνεψαν την πίστη. Ενίωσε πως ούτε οι γνώσεις που είχε αποκτήσει, ούτε η ξυπνάδα αρκούσαν για να τον σώσουν. Κατάλαβε ότι, περισσότερο απ' αυτές, η αδύνατη ανθρώπινη ύπαρξη εξαρτάται από άορατες ανώτερες δυνάμεις που τις περιφρονούσε ως τώρα. Και κάνει ο Σπύρος το σταυρό του.

Εναν έναν μεταμόρφωνε τους φαντάρους αυτό το όραμα και τους έλιωνε σε μιαν εκστατική μάζα. Φαντάζεται πως η Θείκη Εξουσία είναι μαζί τους και, πετώντας από πάνω τους ό,τι τους βάραινε, γυλιούς, κουβέρτες, ρεύει. Τώρα ξέρει πως δεν τον αφήνει Εκείνη απροστάτευτο. Μια οβίδα πέφτει πολύ σιμά του, αλλά βροντάει με ορμή καταγής χωρίς να εκραγεί. Οσοι έρχονται κατόπι σκάνε μακρύτερα, δεν τον βλέφτουν. Ο Γαβριήλ σηκώνεται μεταμορφωμένος. Αφοβα στέκει τώρα ολόρθος. Το αίσθημα της ατομικής του στενότητας έχει πλατύνει ως τον ουρανό. Δείχνει στους συντρόφους του την Παναγιά. Οι Ιταλοί και τους αναποδογυρίζουν. Επρεπε ο εχθρός όχι μόνο να μη χάζε τη τέτοιου τάγμα του Πήλικα αιχμάλωτο. Οι φαντάροι που πιστεύουν πως η Μεγαλόχαρη τους προφύλαξε, ξεσπών σε πλατιά σταυροκοπήματα άμα βρέθηκαν στην κορυφή. Ο Σπύρος, ο άπιστος, κάνει κι αυτός το σταυρό του. Οι τραγικές στιγμές του κινδύνου που πέρασε, του ζωντάνεψαν την πίστη. Ενίωσε πως ούτε οι γνώσεις που είχε αποκτήσει, ούτε η ξυπνάδα αρκούσαν για να τον σώσουν. Κατάλαβε ότι, περισσότερο απ' αυτές, η αδύνατη ανθρώπινη ύπαρξη εξαρτάται από άορατες ανώτερες δυνάμεις που τις περιφρονούσε ως τώρα. Και κάνει ο Σπύρος το σταυρό του.

Εναν έναν μεταμόρφωνε τους φαντάρους αυτό το όραμα και τους έλιωνε σε μιαν εκστατική μάζα. Φαντάζεται πως η Θείκη Εξουσία είναι μαζί τους και, πετώντας από πάνω τους ό,τι τους βάραινε, γυλιούς, κουβέρτες, ρεύει. Τώρα ξέρει πως δεν τον αφήνει Εκείνη απροστάτευτο. Μια οβίδα πέφτει πολύ σιμά του, αλλά βροντάει με ορμή καταγής χωρίς να εκραγεί. Οσοι έρχονται κατόπι σκάνε μακρύτερα, δεν τον βλέφτουν. Ο Γαβριήλ σηκώνεται μεταμορφωμένος. Αφοβα στέκει τώρα ολόρθος. Το αίσθημα της ατομικής του στενότητας έχει πλατύνει ως τον ουρανό. Δείχνει στους συντρόφους του την Παναγιά. Οι Ιταλοί και τους αναποδογυρίζουν. Επρεπε ο εχθρός όχι μόνο να μη χάζε τη τέτοιου τάγμα του Πήλικα αιχμάλωτο. Οι φαντάροι που πιστεύουν πως η Μεγαλόχαρη τους προφύλαξε, ξεσπών σε πλατιά σταυροκοπήματα άμα βρέθηκαν στην κορυφή. Ο Σπύρος, ο άπιστος, κάνει κι αυτός το σταυρό του. Οι τραγικές στιγμές του κινδύνου που πέρασε, του ζωντάνεψαν την πίστη. Ενίωσε πως ούτε οι γνώσεις που είχε αποκτήσει, ούτε η ξυπνάδα αρκούσαν για να τον σώσουν. Κατάλαβε ότι, περισσότερο απ' αυτές, η αδύνατη ανθρώπινη ύπαρξη εξαρτάται από άορατες ανώτερες δυνάμεις που τις περιφρονούσε ως τώρα. Και κάνει ο Σπύρος το σταυρό του.

Το Μοναστήρι στο Ρωμανό Εκκλήση σε κάθε αρμόδιο

Από τον πατριώτη Γ. Τελέλη λάβαμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω επιστολή:

Σαν γαμβρός της Λάκκας που είμαι, την επισκεπτόμαι και εφέτος, όπως το συνηθίζω άλλωστε, σύμφωνα με την παροιμία μας, από που είσαι γίεκα μου από εκεί που είναι η γυναίκα μου. Την 20η Αυγούστου επήγα να προσκυνήσω στο Μοναστήρι του Ρωμανού με το φερόνυμο νωό του Σωτήρος, που άλλοτε ήταν θρησκευτικό καύχημα της περιοχής και όλης της Ηπείρου, ίσως, γνωστό για τον πλούτο, την ομορφιά, την δόξα και τη χάρη του, και που ήταν ιερός χώρος Λατρείας και συνάθροισης πιστών προσκυνητών, που προσέφευγαν εκεί, για περισυλλογή, ψυχική ανάταση, εκπλήρωση θρησκευτικών ταμάτων, λοιπών θρησκευτικών καθηκόντων και το χαρακτηρισμό ζων, πλήρης δραστηριότητα και φιλοξενία. Περσασμένα μεγάλα...

Σήμερα, όμως, με τον ψευτοπολιτισμό και την αδιαφορία που μας διακρίνει, εμάς τους νεοέλληνες, επικρατεί σ' αυτό τον χώρο, σχεδόν πλήρης μαρasmus και εγκληματική εγκατάλειψη, το δε Μοναστήρι αυτό που ήταν ιερό τέμενος λατρείας για την Ορθοδοξία και αδούλωτο κάστρο και οχυρό της πατρίδας μας στην Ηπειρο στα χρόνια της κατοχής και της εθνικής αντίστασης κατά των εχθρών της χώρας μας, πολύ λίγο απέχει από του να εμφανίσει την εικόνα του ερειπωμένου Μυστρά, στην Λάκκα Σούλι. Λυπούμαι αληθινά, που το γράφω και τούτο, διότι και το έμαθα και το επιβεβαίωσα, ότι δηλαδή ο χώρος του Μοναστηριού, κατάντησε να είναι κατάλυμα αλλοπίστων Αλβανών ή και βορειοηπειρωτών, με όλες τις δυσμενείς συνέπειες.

Ο κάθε επισκέπτης, βλέπει τους κωιτώνες, αϊδούσες υποδοχής, αϊδούσες συνελεύσεων και συνεδριάσεων, Ηγουμενείο, γραφεία, Λογιστήριο, διβλάνθηκες, μαγειρεία, υπόγειο, αποθήκες κ.λ.π., του Μοναστηριού να είναι ερείπια και σαράβδα με μισογκρεμισμένους τοίχους, πόρτες, παράθυρα και στέγες, σαν να έχουν παρελθεί βάνδαλοι. Είναι το αποτέλεσμα της εγκατάλειψης και του μακρού χρόνου που πέρασε. Μόνο,

προς δόξα του Μεγάλου Θεού, ο Ναός του Σωτήρος Χριστού, στέκει ολόρθος και λέω, ευτυχώς, κλειστός με όλους τους θρησκευτικούς θησαυρούς των εικόνων του, φαντάζομαι, διότι αλλοιώς, θα είχε την ίδια ασφαλώς τύχη και εκείνος με όλα τ' άλλα. Σε ικανοποιεί η κατάσταση ευρίσκονται επίσης, το καμπαναριό, οι μονδρότοιχοι του μεγάλου περιβόλου, οι εξωτερικοί τοίχοι πολλών κτισμάτων, κάποιες κληματαριές και άλλα καλοπιστικά δένδρα και λουλούδια, αν και είναι εγκαταλειμένα και ακάλεστα δεκάδες χρόνια τώρα, στέκουν ακοίμητοι φρουροί, για να μαρτυρούν, σαν αδιάφυστοι μάρτυρες, το μεγαλείο και τη δόξα που πέρασαν στο χώρο διδασκοντας τις επερχόμενες γενιές ζωντανή και νωπή ιστορία. Αν είχαν στόμα και λαλιά και τι δεν θάλεγαν και καταμαρτυρούσαν για την εγκατάλειψή τους και την αστοργία, όλα τούτα.

Ο επισκέπτης εδώ, παρά την αρνητική εικόνα που παρουσιάζει, βλέπει, ότι γίνονται κάποιες δειλές μικρές προσπάθειες στην όη σελίδα

βάζουν βιαστικά επ' όπλου λόγχη κι ορμάν προς την κορυφή. Χωρίς διαταγή. Σαν τρελοί. Προφύλαξη δεν παίρνουν καμιά, ούτε άλματα κάνουν, ούτ' εκμεταλλεύονται το έδαφος. Εχουν μιαν ασιδιά από θαυμασμό ατσάλι - την πίστη τους. Μ' αυτήν ανεβαίνουν το ύψωμα μονορούφι.

Και συμβαίνει τούτο το απίστευτο: Οι λίγοι αυτοί φανατισμένοι τρομοκρατούν τους Ιταλούς και τους αναποδογυρίζουν. Επρεπε ο εχθρός όχι μόνο να μη χάζε τη τέτοιου τάγμα του Πήλικα αιχμάλωτο. Οι φαντάροι που πιστεύουν πως η Μεγαλόχαρη τους προφύλαξε, ξεσπών σε πλατιά σταυροκοπήματα άμα βρέθηκαν στην κορυφή. Ο Σπύρος, ο άπιστος, κάνει κι αυτός το σταυρό του. Οι τραγικές στιγμές του κινδύνου που πέρασε, του ζωντάνεψαν την πίστη. Ενίωσε πως ούτε οι γνώσεις που είχε αποκτήσει, ούτε η ξυπνάδα αρκούσαν για να τον σώσουν. Κατάλαβε ότι, περισσότερο απ' αυτές, η αδύνατη ανθρώπινη ύπαρξη εξαρτάται από άορατες ανώτερες δυνάμεις που τις περιφρονούσε ως τώρα. Και κάνει ο Σπύρος το σταυρό του.

Εναν έναν μεταμόρφωνε τους φαντάρους αυτό το όραμα και τους έλιωνε σε μιαν εκστατική μάζα. Φαντάζεται πως η Θείκη Εξουσία είναι μαζί τους και, πετώντας από πάνω τους ό,τι τους βάραινε, γυλιούς, κουβέρτες, ρεύει. Τώρα ξέρει πως δεν τον αφήνει Εκείνη απροστάτευτο. Μια οβίδα πέφτει πολύ σιμά του, αλλά βροντάει με ορμή καταγής χωρίς να εκραγεί. Οσοι έρχονται κατόπι σκάνε μακρύτερα, δεν τον βλέφτουν. Ο Γαβριήλ σηκώνεται μεταμορφωμένος. Αφοβα στέκει τώρα ολόρθος. Το αίσθημα της ατομικής του στενότητας έχει πλατύνει ως τον ουρανό. Δείχνει στους συντρόφους του την Παναγιά. Οι Ιταλοί και τους αναποδογυρίζουν. Επρεπε ο εχθρός όχι μόνο να μη χάζε τη τέτοιου τάγμα του Πήλικα αιχμάλωτο. Οι φαντάροι που πιστεύουν πως η Μεγαλόχαρη τους προφύλαξε, ξεσπών σε πλατιά σταυροκοπήματα άμα βρέθηκαν στην κορυφή. Ο Σπύρος, ο άπιστος, κάνει κι αυτός το σταυρό του. Οι τραγικές στιγμές του κινδύνου που πέρασε, του ζωντάνεψαν την πίστη. Ενίωσε πως ούτε οι γνώσεις που είχε αποκτήσει, ούτε η ξυπνάδα αρκούσαν για να τον σώσουν. Κατάλαβε ότι, περισσότερο απ' αυτές, η αδύνατη ανθρώπινη ύπαρξη εξαρτάται από άορατες ανώτερες δυνάμεις που τις περιφρονούσε ως τώρα. Και κάνει ο Σπύρος το σταυρό του.

Εναν έναν μεταμόρφωνε τους φαντάρους αυτό το όραμα και τους έλιωνε σε μιαν εκστατική μάζα. Φαντάζεται πως η Θείκη Εξουσία είναι μαζί τους και, πετώντας από πάνω τους ό,τι τους βάραινε, γυλιούς, κουβέρτες, ρεύει. Τώρα ξέρει πως δεν τον αφήνει Εκείνη απροστάτευτο. Μια οβίδα πέφτει πολύ σιμά του, αλλά βροντάει με ορμή καταγής χωρίς να εκραγεί. Οσοι έρχονται κατόπι σκάνε μακρύτερα, δεν τον βλέφτουν. Ο Γαβριήλ σηκώνεται μεταμορφωμένος. Αφοβα στέκει τώρα ολόρθος. Το αίσθημα της ατομικής του στενότητας έχει πλατύνει ως τον ουρανό. Δείχνει στους συντρόφους του την Παναγιά. Οι Ιταλοί και τους αναποδογυρίζουν. Επρεπε ο εχθρός όχι μόνο να μη χάζε τη τέτοιου τάγμα του Πήλικα αιχμάλωτο. Οι φαντάροι που πιστεύουν πως η Μεγαλόχαρη τους προφύλαξε, ξεσπών σε πλατιά σταυροκοπήματα άμα βρέθηκαν στην κορυφή. Ο Σπύρος, ο άπιστος, κάνει κι αυτός το σταυρό του. Οι τραγικές στιγμές του κινδύνου που πέρασε, του ζωντάνεψαν την πίστη. Ενίωσε πως ούτε οι γνώσεις που είχε αποκτήσει, ούτε η ξυπνάδα αρκούσαν για να τον σώσουν. Κατάλαβε ότι, περισσότερο απ' αυτές, η αδύνατη ανθρώπινη ύπαρξη εξαρτάται από άορατες ανώτερες δυνάμεις που τις περιφρονούσε ως τώρα. Και κάνει ο Σπύρος το σταυρό του.

Σουλιώτες και Παρασουλιώτες Για να γνωρίσουμε τους προγόνους μας

Για να μη ξεχνάμε τις ρίζες μας, για να τιμούμε τους προγόνους μας και για να μαθαίνουν τα παιδιά μας την καταγωγή τους, αντιγράφουμε σε συνέχεια αποσπάσματα από την Ιστορία του Σουλίου και της Λάκκας από το βιβλίο "ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ". Το βιβλίο αυτό είχε γράψει ο συγγραφέας Γιάννης Μπενέκος. Πέρα από τον προσωπικό τρόπο γραφής και τα συμπεράσματα του συγγραφέα υπάρχουν και πολλά αυτοσχέδια στοιχεία που παρατίθενται έτσι που μόνος του ο αναγνώστης να μπορεί να κάνει τη δική του την κριτική και να κατασταλάξει στη δική του γνώμη για την προσφορά των προγόνων μας Σουλιωτών και Λακκιάτων.

Βρισκόμαστε στα 1822 ο Μάρκος Μπότσαρης είχε πάει στο Μοριά και να ζητήσει βοήθεια από τους εκεί επαναστάτες Έλληνες γιατί ήλπιε πως ο αγώνας για την απελευθέρωση έπρεπε να δοθεί στην Ηπειρο. Έτσι κατόρθωσε να πείσει τους αρχηγούς

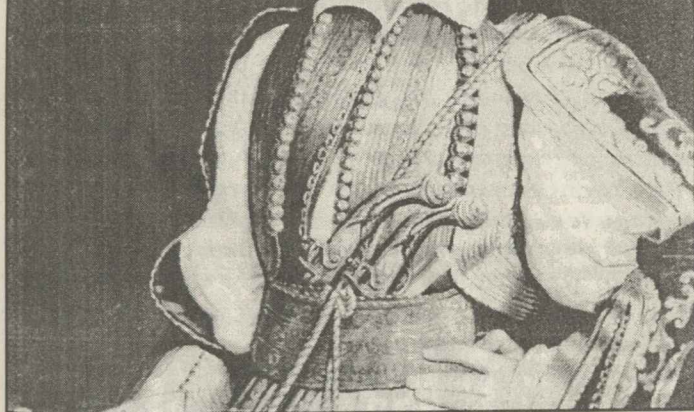
του Μοριά να στείλουν το περίφημο και ατρόμητο εκείνο παληκόρι, που θα γράψουμε σε άλλο φύλλο γι' αυτό, τον Κυριακούλη Μαυρομιχάλη σε ενίσχυση του αγώνα των Σουλιωτών.

Διαβάστε στη συνέχεια το πως πολέμησαν οι "Σουλιώτες" και τη νίκη που έπαθε ο Χουρσάι όταν αποτόλμησε να πατήσει το Σούλι.

Κάθε φορά θα προσπαθούμε να έχουμε και μια φωτογραφία απ' όσες βρίσκονται στο προσωπικό αρχείο του γράφοντα των ηρώων αυτών του Έπους του Σουλίου.

Η ΝΙΛΙΑ ΤΟΥ ΧΟΥΡΣΑΙ
Στις 15 του Μάη 1822 ο Χουρσάι ξεκίνησε για το Σούλι με δεκαπέντε χιλιάδες ασκέρη. Είχε μαζί του και πολλά κανόνια. Όλο του το επιτελείο το πήρε μαζί του.

Σαν έφτασε στους Βαριάδες, έδωσε διατά να μοιραστεί τ' ασκέρη του. Τέσσερις χιλιάδες πήγαν προς το Πόποδο, κάπου τρεις ώρες μακριά από το Σούλι. Πέντε χιλιάδες τράβηξαν προς

ΠΩΤΗΣ ΔΑΓΚΛΗΣ

Γεννήθηκε στο Σούλι. Πολέμησε τον Αλή Πασά. Αξιωματικός στο ανεξάρτητο τάγμα των Ρώσων στα Επάνηρα. Το 1820 γύρισε με τους σουλιώτες όπου ελευθέρωσαν τη Λάκκα και το Σούλι. Μετά την δεύτερη πτώση του Σουλίου πέρασε στη Ρούμελη πολέμησε στο Μεσολόγγι και σε πολλά άλλα μέρη της επαναστατημένης Ελλάδας. Μετά την απελευθέρωση του δόθηκε ο βαθμός του Στρατηγού.

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Από τους παρακάτω συνδρομητές λάβαμε τις συνδρομές τους και τους ευχαριστούμε θερμά:
Βακάλης Σκουρτίτης 1.000 δραχ.
Βακάλης Χρήστος 1.000 δραχ.
Κοκκίνης Δημήτριος 1.000 δραχ.
Οικονομική ενίσχυση στο Σύλλογο έδωσαν οι παρακάτω συμπατριώτες:
Παπάς Γεώργιος Σπ. 5.000 δραχ.
Κώτης Χρήστος 5.000 δραχ.
Σκουλίκας Νικ. 1.000 δραχ.
Σκουλίκας Χριστόφορος 5.000 δραχ.
Το Διοικητικό Συμβούλιο ευχαριστεί θερμά.

του Βούται και το προσπέρασαν. Τ' άλλο του ασκέρη τράβηξε προς τη Ρηνιάσα. Σαν πρωτοπήγαν τη Ρηνιάσα οι Σουλιώτες, βάλανε, όπως έχουμε πει, φρούραρχό της τον Γερραιβό. Ο Γερραιβός έμεινε και κάμποσον καιρό, με την ελπίδα να φτάσουν στα παράλια ελληνικά καράβια και να ξεσηκώσει το ντόπιο πληθυσμό. Γρήγορα, όμως, απελπίστηκε και κάλεσε τους Σουλιώτες να στείλουν ανθρώπους τους να παραλάβουν το κάστρο.

Οι Σουλιώτες στείλαν καμιά πενηνταριά δικούς τους, παραλάβαμε το κάστρο κι ο Γερραιβός έφυγε για το Μοριά, όπου πίστευε πως θα μπορούσε να φανεί πιο χρήσιμος στο μεγάλο Αγώνα.

Σαν φτάσανε τ' ασκέρη του Χουρσάι στη Ρηνιάσα, βρήκανε εκεί πενήντα τρεις Σουλιώτες. Τους παλάκαρε και τους ανάγκασαν να πέσουν σε συμφωνίες, γιατί και λίγοι ήταν και νερό δεν είχαν. Υστερα από πολλά παζάρια οι Τούρκοι δέχθηκαν να τους δώσουν τους λουφέδες που δεν τους είχε πληρωμένους ο Πασόμπεης - από τότε που ήταν στη δουλειά του - και να τους αφήσουν να γυρίσουν στο Σούλι μαζί με τ' όρματά τους. Έτσι, παρήγγειλεν τη Ρηνιάσα και κίνησαν για το Σούλι. Πριν φτάσουν, όμως, είχε μαθευτεί πως παρήγγειλεν το κάστρο χωρίς πόλεμο κι οι αρχηγοί του Σουλίου στείλανε αρματομένους Σουλιώτες να τους πιάσουν πριν μπουν στο Σούλι και να τους ξαμπαρώσουν. Έτσι κι έγινε.

Μετά τους πέρασαν όλους απ' το Κριτήριο. Αντίς κι άλλη απολογία, οι πενηντατρείς τούτοι Σουλιώτες, ξεγυμνώσαν τα στήδια τους κι έδειξαν τις πληγές τους από καλύτερες μάχες. Το κριτήριο τους αθάωσε και τους ξανάδωσε τ' όρματά.

Οι Τούρκοι, παίρνοντας τη Ρηνιάσα, προχώρησαν προς το Ζαβρούχο. Πριν απ' τα τέλη του Μάη το Σούλι ήταν κυκλωμένο από παντού. Ο,τι φοδόνταν οι Σουλιώτες είχε γίνει. Ο,τι ζητούσαν με ρυτίματα τους απ' την Ελληνική κυβέρνηση να γίνει, δεν έγινε έγκαιρα. Όμως, ήταν αποφασισμένοι να παλεύουν. Έτσι που ξέραν αυτοί: σουλιώτικα.

Στα τέλη του Μάη, ο Χουρσάι έδωσε διατά στ' ασκέρη του να χουμήσουν απ' όλες τις μεριές, να μπουν στο Σούλι μέσα και να κατασφάξουν τους άπιστους.

Σκοριαμένοι κι λίγοι - λίγοι δέχτηκαν οι Σουλιώτες το πρώτο γιουρούσι των Τούρκων.

Καμιά τρακαρία που ήταν στον Αη - Νικόλο τραβήχτηκαν σιγά - σιγά προς τη Στρέβεζα και το Στρούμπουλο - λίγο πιο πάνω από την Κιάφρα - κι εκεί αντίστοιχα κομμένα τα γιουρούσια των Τούρκων.

Άλλοι τετρακόσιοι Σουλιώτες, που ήταν στα Μαϊμάκα - μια ώρα όξω από το Σούλι - αντιτάθηκαν παληκαρίσια σ' όλα τα γιουρούσια των Τούρκων. Φτάσανε τότε σκόμα δυο χιλιάδες Τούρκοι για να βοηθήσουν τους πρώτους κι οι Σουλιώτες αναγκάστηκαν ν' αφήσουν το Μαϊμάκα και να τραβηχτούν προς τον Αη-Δονάτο, όπου και κλειστήκαν μέσα.

Στο Ζαβρούχο ήταν τετρακόσιοι Σουλιώτες. Τους χτύπησαν κι αυτούς οι Τούρκοι, μα μέινανε

ακούνητοι στις θέσεις τους όλη τη μέρα.

Απ' άλλα περάσματα, πολλοί Τούρκοι μπόρεσαν και μπήκαν μέσα το χωριό Σούλι κι από κει προχώρησαν να χτυπήσουν τους κλεισμένους στον Αη-Δονάτο. Οι Σουλιώτες τους άφησαν να αιμώσουν και τους άρχισαν στο ντουφεκίδι. Με τις πρώτες ντουφεκιές πολλοί Τούρκοι πέφτουν νεκροί, οι άλλοι τα χάνουν, πιασγυρνάνε και φεύγουν. Ερχονται σε λίγο κι άλλοι Τούρκοι, κάνουν πολλά γιουρούσια ενάντια στους λίγους Σουλιώτες του Αη-Δονάτου, μα δεν καταφέρνουν τίποτε κι αυτοί. Υστερ' από λίγες ώρες, οχτακόσιοι σκοτωμένοι Τούρκοι είναι εξαπλωμένοι μπρος στον Αη-Δονάτο.

Ο Χουρσάι βλέποντας πως με το πρώτο γιουρούσι δεν είχε καταφέρει να βάσει στο χέρι το Σούλι, όπως το περίμενε, κάλεσε στη στιγμή το πελοπόλο συμβούλιο. Μίλησε με μικρό παρόνοιο:

"Ποτέ μου δεν έλεγα πως με τόσα πολλά κι αντρείωμένα ασκέρη, σεις, που είστε τόσο ικανοί στους πολέμους, δεν δάχατε κιόλας κατασφάξει η σκληρότητα δυο μονάχα χιλιάδες παλιοραγιάδες. Δε μπορώ να

βλέπω ζωντανούς ανθρώπους που σηκώνουν κεφάλι στο σεβαστό μας Σουλτάνο. Θέλω να τους περάσω όλους απ' τ' οθωμανικό σπαθί. Αύριο θα κάμουμε καινούργιο γιουρούσι, σ' αυτούς που είναι συναγμένοι στην Κιάφρα. Θέλω να τους σφάξετε όλους αυτούς τους κιαφιρήδες Σουλιώτες".

Πήρε τότε το λόγο ο Αγο Μουχωρδάρης:

"Χρόνια πολέμα με τους Σουλιώτες. Σπιδάη προς σπιδάη ξέρω τούτους τους τόπους. Κι η γνώμη μου είναι να μην κάμουμε γιουρούσι ενάντια στην Κιάφρα. Για να κρατήσουν την Κιάφρα οι Σουλιώτες, θα πολεμήσουν απεληπιμένα. Τους ξέρω καλά. Τ' ασκέρη μας θα πάδουν απ' αυτούς μεγάλη ζημιά. Κι αν -ο Άλλος να μην το δώσει- δεν τα καταφέρουμε; Όλη η Ηπειρο τότε μπορεί να ξεθαρρέψει, ν' αρπάξουν οι χωριάτες τ' όρματά και να χαθούν. Πιο σωστό βρίσκω, να χτυπήσουμε τον Αδαρικό και τα Χάνια. Από κει παίρνουν νερό. Αν τους κόψουμε το νερό, δ' αναγκαστούν τότε όλοι αυτοί που είναι στην Κιάφρα να παραδοθούν".

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

Στις 12 Οκτώβρη ε.ε. τέλεσε τους γάμους του στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου στα Ιωάννινα ο Αθανάσιος Δημ. Πιλάκος μετά της χαριτοβρύτου δεσποινίδος Σοφίας Πιλάκα. Κομπάρμοι ο συνχωριανός του Λιπιδιώτης κ. Δημήτριος Αβές, Αγγέλης.

Μετά την τελετή οι νεόνυμφοι εδεξιώθησαν τους καλεσμένους των στο κέντρο "Λιβαρίτσας". Πανευτυχής και ο αγαπητός μας δάσκαλος - επιθεωρητής κ. Δημ. Πιλάκος δικάια καμάρωνε τα παιδιά του.

Η "ΦΩΝΗ" εύκεται στους νεόνυμφους να ζήσουν ευτυχισμένα και στους γονείς γρήγορα να καμαρώσουν νεγνόνια.

ΘΑΝΑΤΟΙ

☛ Πέθανε πάνω στην καλύτερή της ώρα η αξιότατη Λακκιώτισσα Αφροδίτη σύζυγος Ιωάννου Λιανού από τους Γεωργιάδους. Το γεγονός έγινε σε στιγμές ευτυχίας για τη μακροχρόνια Αφροδίτη μιας και ο χάρος διάπλενε να την πάρει την ώρα που κρατούσε στο χέρι το γιό της, γνωστό ψυχίατρο του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου μας.

Συλλυπούμαστε τα παιδιά της και το σύζυγό της Γιάννη Λιανό. ☛ Η μοίρα παίζει πολλά και απρόβλεπτα παιχνίδια στους ανθρώπους. Από τα σπάνια που έχουμε κατά νου είναι και τούτο: Την ώρα που έκανε για την εκκλησιά προκευμένο να ευχαριστήσει ο πολυβασανισμένος απ' την αρρώστια του Νικό - Καλόγηρος στην Αρδούση πέθανε από καρδιακό επεισόδιο η αγαπημένη του αδερφή Σταμάτω που είχε έρθει από τον Άσσο και ήταν παντρεμένη για την κηδεία του αδερφού της.

Διπλό το κακό διπλό ο πόνος. Τα δυο αδέρφια δεν ήθελαν να τα χωρήσει ο χάρος κι έτσι έφυγαν μαζί για το ανώτα ταξίδι το χωρίς γυρισμό. Πόταν να πρωτορηληφθούμε; Πόταν τον πόνο να απαλύνουμε; Ένα μόνο θα κάνουμε. Θα ευχηθούμε να βρούν από τον Κύριο παρηγοριά. ☛ Χρόνια τώρα υπαινότανε στο νασοκομείο ο καλοκάγαθος Λάμπρος Νούσης από τη Γρανίτσα. Τον ταλαιπωρούσε η υποκατατική αμφοκάρα που έπρεπε να κάνει κάθε δύο μέρες. Η περιποίηση των δικών του τον κράτησε αρκετά στη ζωή όμως στις 29 του Οκτώβρη αναπαύθηκε εν ειρήνη παντρεμένα. Κηδεύτηκε στο χωριό του από τους χωριανούς συγγεν

Η Γιορτή του τσίπουρου στην Αχλαδέα

Από το γνωστό δικηγόρο πατριώτη και τακτικό συνεργάτη της "ΦΩΝΗΣ" λάβαμε και δημοσιεύουμε το παρακάτω άρθρο. Για τα καλά του λόγια το Δ.Σ. του συλλόγου Αχλαδέας τον ευχαριστεί θερμά.

Χάρis στην πρωτοβουλία του διακεκριμένου εκπαιδευτικού και λόγιου Βησσαρίωνα Μπακόλα από το χωριό Γεωργάνου, τελέσθηκε, ύστερα από πολλά χρόνια λησμονιάς για πρώτη φορά, μνημόσυνο της μακαρίτισσας καλόγιας Αλεξάνδρας στον Ιερό ναό Ευαγγελίστριας του Συνοικισμού Μπάλα - Γεωργάνου, όπου εμόνασε για πολλά χρόνια.

Με την ευκαιρία αυτή, κοντά στο μεσημέρι, επιστρέφοντας από το μνημόσυνο για τα Γιάννενα στο μαγαζί του εξαδέλφου μου Μήτσο - Ράδη, που είναι στο Συνοικισμό "Λεπάδι" της κοινότητας Αχλαδέας, είδα πολλά αυτοκίνητα και κόσμο να κάθεται σε τραπέζια, άκουσα μουσική και τραγούδια και σταμάτησα.

Κατάλαβα, αμέσως, περί

τίνος επρόκειτο, διότι στο ύψωμα του Αη-Λιά, όπου το όριο Αχλαδέας - Βαρυάδων, αλλά και στη θέση "Μουράντι", όπου το όριο Αχλαδέας - Γεωργάνου είχαν στηθεί εναέρια δύο μεγάλες πάνινες πινακίδες, που σε προειδοποιούσαν για την τέλεση της γιορτής "του τσίπουρου" στην Αχλαδέα από τον Σύλλογο Αχλαδεωτών που εδρεύει στα Γιάννενα.

Τα μέλη του Συλλόγου, άμα τη καθόδω μου εκ του αυτοκινήτου, με έκδηλη χαρά και ικανοποίηση μας υποδέχθηκαν με την οικογένειά μου και μας προσέφεραν τραπέζι να καθήσουμε. Σε όλα τα τραπέζια, τα οποία ήταν τοποθετημένα και από τις δύο άκρες του δημόσιου δρόμου μπροστά από το μαγαζί του Μήτσου - Ράδη, ήταν γεμάτα από παρέες Αχλαδιωτών και φίλων, οι οποίες έπιναν και διασκέδαζαν με τους ήχους ηχογραφημένης μουσικής.

Σε όλους τους θαμώνες προσεφέροντο μεζέδες και τσίπουρο, εντελώς δωρεάν και σε ποσότητα κατά βούληση από τον Σύλλογο Αχλαδεωτών. Η τάξη και η ευπρέπεια

ήταν υποδειγματική και με ιδιαίτερη ικανοποίηση μου θύμισε καλές και αξέχαστες εποχές γιορτινών συγκεντρώσεων των κατοίκων Λάκκας Σουλίου, που διεκρίνοντο για την πηγαία και ανυστερόβουλη φιλοξενία, την καλωσύνη, το ήθος, την αγάπη, την ομόνοια και την συναδέλφωσή τους, παρ' όλη την πενία τους.

Μου θύμισε τους αξέχαστους πρόκριτους της κοινότητας Τόσκεσι, οι οποίοι πρώτοι στις χωριανικές εκδηλώσεις, στα κοινά συμφέροντα του χωριού τους έβαζαν κεφάλι και στήθος για την καλύτερη προκοπή του χωριού τους και τα γενικά συμφέροντα της Λάκκας, πανταχού παρόντες, ήταν παράδειγμα προς μίμηση.

Ενα μεγάλο εύγε αξίζει προς όλους τους διοικούντες τον Σύλλογο Αχλαδεωτών για την πρωτοβουλία τους αυτή και γενικά την οργάνωση της εκδήλωσης και τους εύχομαι και του χρόνου να επακολουθήσει η γιορτή αυτή ακόμα πιο καλύτερη και με περισσότερο κόσμο.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

Το Μοναστήρι στο Ρωμανό Εκκλήση σε κάθε αρμόδιο

Συνέχεια από την 4η σελίδα
δεις αναστήλωσης και αναπαλαίωσης, σε κάποια σημεία, αλλά πρόχειρες και κακόγουστες, που νοθεύουν το χώρο, το τοπίο και την ιστορία του, που τολμά να πω ότι από το καθόλου ή τίποτα, καλά είναι και έτσι. Για κείνο, όμως, που δεν μπορώ να σιγήσω και να μη εκφράσω την λύπη και την αγανάκτησή μου, είναι τούτο. Σε κάποιο μισογκρεμισμένο δωμάτιο και πίσω από μια σαραβαλισμένη πόρτα ετοιμόρροπη και μισοσπασμένη, πρόβαλαν κάποιες εταζιέρες και ντουλάπες και επάνω τους σκορπισμένα κάποια βιβλία, ανάκατα. Ρίχνοντας βιαστικά μια ματιά ερευνητικά διαπίστωσα, ότι ήταν κάποια λογιστικά βιβλία της Ιεράς Μονής στα οποία είναι καταχωρημένη η οικονομική κίνηση του Μοναστηριού στα χρόνια που έδρασε και πέρασαν, βιβλίο πρακτικών και συνεδριάσεων, καθώς και κάποια άλλα θρησκευτικά βιβλία παλαιών εκδόσεων 19ου και 20ου αιώνα, με διάφορες σημειώσεις και μνήμες, για τη ζωή και τη δράση της

περιοχής από μοναχούς και ψαλτάδες. Επειδή τούτα όλα, είναι δυσεύρετοι και αναντικατάστατοι θησαυροί ιστορικοί της Μονής, δηλαδή ντοκουμέντα αναμφισβήτητα, που κινδυνεύουν να καταστραφούν από σκώρο, ποντίκια, υγρασία και γιατί όχι και από βέβηλο χέρι κάποιου ασεβούς ξένου ή ντόπιου επισκέπτη, κάνω θερμή προσωπική έκκληση προς κάθε αρμόδιο, θρησκευτικό, πολιτικό, κοινοτικό ή και πολιτειακό πρόσωπο, να γίνουν οι αναγκαίες προσπάθειες (ενέργειες) για την περισυλλογή, καταχώρηση και διαφύλαξη των βιβλίων και Αρχείων του Μοναστηριού καθώς και κάθε παραδοσιακού σκεύους και εργαλείου, θρησκευτικού, εργατικού, αγροτικού ή και ποιμενικού που διασώζονται ή θα αναβρεθούν, ώστε να εναποτεθούν κάποτε σε κάποια αίθουσα Μουσειακού χαρακτήρα μέσα στο χώρο της Ιεράς Μονής υπό την εποπτεία και επίβλεψη του ίδιου του Μοναστηριού αν ποτέ λειτουργήσει ή της Αρχιεπισκοπής Ιωαννίνων ή της κοινότητας

ή και της αρχαιολογίας ακόμη κ.λ.π. για να χρησιμεύσει στις γενιές που έρχονται.

Πιστεύω, αρκεί μέχρι εδώ η αδιαφορία και ο εφησυχασμός μπροστά στην καταστροφή των θρησκευτικών, ιστορικών, πνευματικών και παραδοσιακών γενικά μνημείων της πατρίδας μας. Επί τέλους "SOS". Αν και πολύ αργά είναι.

Την αγανάκτησή μου και ανησυχία μου αυτή την κατήγγειλα την ίδια την στιγμή, αφού προσέτρεξα στο κοινοτικό γραφείο της κοινότητας Ρωμανού δημόσια στον γραμματέα και σε όποιους ήταν εκείνη την ώρα εκεί και μου απάντησαν: Υπάρχει ένας καλόγερος που ενδιαφέρεται για όλα αυτά, λόγω αρμοδιότητας, αλλ' εγώ, παρ' ότι έψαξα, δυστυχώς, καλόγερο δεν βρήκα, παρ' ότι πολύ θα το ήθελα για τους παραπάνω λόγους, που πραγματικά ήθελα να του εκθέσω.

Φιλικότατα με πατριωτικούς χαιρετισμούς
Γεώργιος Ιωάν. Τελέλης
Πολιτικός Συνταξιούχος
(Ποποβίτης)

Διάφορα και διαφορετικά

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ

Πήγαινε για κυνήγι, με την αρμάτα σαν αστακός. Το ντουφέκι, τα φουσεκλίκια, το σακίδιο, τις μπότες και όλα τα σχετικά. Στην πόρτα του φώναξε η κυρά του. - Καρτέρι του είπε: να πάρε και το μαχαίρι με τη σακούλα και του έδωσε ένα ψομομάχαιρο και μια τσάντα νάυλον. Την πήρε ο κυνηγός την έβαλε κι αυτή στο σακίδιο. Στο έμπα του αυτοκινήτου του ξαναλέει η συμβία του ... "Να μαζέψεις και κάνα τζόχι όχι μόνο σιουρλίνες..."

Αυτά σας τα γράφω από πρώτο χέρι. Όσο για τον Δημητράκη τον κυνηγό του το φυλάω σαν μου αρχίσει εκείνες τις ιστορίες για λαγούς και ζαρκάδια.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ

Ο τίτλος της στήλης δε χρειάζεται εξήγηση. Έτσι δικαιολογείται ότι εδώ γράφονται διάφορα και οπωσδήποτε μεταξύ τους διαφορετικά. Χωρίς καμιά σχέση το ένα κομμάτι με το άλλο όπως θα διαβάσετε και παρακάτω.

Ο Πλούταρχος στα "Ηθικά" του μας λέγει περί του πλούτου και της δόξας:

"Της αρετής σίγουρη πάντα είναι η δόξα μα ο πλούτος συντροφεύει και τους ελεεινούς". Και σε άλλο σημείο περί της παιδείας των νέων: "Αν κάποιο αξίωμα αποκτήσεις τον πλούτο για την αρετή μεταχειρίσου. Μονάχ' αυτός μας πάει στην ευτυχία".

Μιας και το ρίξαμε στη φιλοσοφία ας επαναλάβουμε και τούτο του Επίκουρου: "Οι μεγάλοι πόνοι γρήγορα περνούν, οι δε μόνιμοι δεν είναι μεγάλοι".

Ο Πλάτωνας μας είπε και το εξής σοφό: "Απάνω από τη λύπη και τη χαρά έχει τοποθετηθεί ο Θεός".

ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΙΚΑ

Σαν περιδιάβαινα τα χωριά μας, στάθηκα σ' ένα ξαγναντο έτσι για να ξεποστάσει το μάτι μου, κοιτάζοντας τ' απέραντα ρουμάνια της κουμαριάς, της ζηλενιάς, του ρικιού, της τσερμουτζέλας.

Αντικριστά μου μια αράθυμη νεροσυρμή κατέβαζε με ορμή τα νερά της, και χάνονταν μέσα στην πυκνή βλάστηση. Απόμεινα να χαζεύω χωρίς να μπορώ να συμμαζέψω τη σκέψη μου. Ενα σφύριγμα κλέφτικο και μια τραχειά φωνή μ' έφερε στα συγκαλά μου.

Από την πάνω μεριά ένας καλός πατριώτης σαλάγας το μικρό του κοπάδι. Ανηφόρισα να φθάσω μέχρι εκεί.

- Γειά σου μπάρμπα, του είπα. Γύρισε κατ' εμπόδι έβαλε το χέρι πάνω απ' τα φρύδια του προσπαθώντας να με ιδεί καλά και κάπως απορημένα μου απάντησε:

- Γειά σ' ωρέ καλόπαιδο.

Σίμωσα κι έπιασα κουβέντα μαζί του.

Είχε εκεί στ' απόμερο ένα όμορφο καλοδουλεμένο κτηματάκι. Είχε απ' όλα τα οπωρικά και λίγα κηπευτικά. Είχε και μια καλοφορτωμένη κληματαριά. Μου έκανε πολύ εντύπωση η περιποίηση γενικά της κληματαριάς, το κλάδεμά της και κυρίως το ολόγουρα σκάψιμό της.

"Έχω μεράκι στα κλήματα, μου είπε, είναι με την ελιά κι αυτό ευλογημένο μας δίνει το "νάμα" για την Πασκαλιά..."

Εφυγα και μέχρι να φτάσω εδώ στον κλινόν άστου ο νους μου ήταν στον πατριώτη μας τον καλό αγρότη, τον μερακλή αμπελουργό.

Τους παρακάτω στίχους του ΒΕΡΙΤΗ τους αφιερώνω σ' αυτόν και σ' όλους όσους αγαπούν τη γη και την δουλεύουν.

Ωρα καλή σου, αμπελουργέ που σκάλισες τ' αμπέλι.

Τα κλήματα σου θέρειψαν κι είν' ο χυμός τους μέλι.

Σκάψε και μέσα σου βαθιά, ξωμάχε ατσαλοχέρη.

Το δείο αμπέλι της ψυχής τόσους καρπούς θα φέρει,

που με χαρά θα φτερουγούν απάνω του κι οι αγγέλοι.

E.K.